

РЕШЕНИЕ

№ 370

гр. Пловдив, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Нестор Сп. Спасов

Членове: Емилия Ат. Брусева
Радка Д. Чолакова

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Нестор Сп. Спасов Въззивно търговско дело
№ 20235001000385 по описа за 2023 година

Производство по чл. 258 и сл. от ГПК.

Повод за образуването му е изходяща от „А. Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С. въззивна жалба против постановеното по т. дело № 136/2022 г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд, решение № 38 от 17. 03. 2023 г., с което е постановено прекратяването на „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., обл. П., ул. „А.. С.“ № ** на основание чл.517 ал.4 от ГПК по иск на „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С., бул. „Г. Д.“ бл.** вх.* в качеството му на възискател по изп. дело №**, по описа на ЧСИ Г. С. и „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., обл. П., ул. „А. С.“ №** е осъдено да заплати на „В.М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С., бул. „Г. Д.“ бл.*** вх.** сумата от 880 лв., представляващи направени по делото разноси.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на решението, поискана отмяната му и постановяване на друго отхвърлящо исковата претенция.

Въззиваемата страна намира жалбата за неоснователна.

Съдът след като се запозна с акта предмет на обжалване и събраните доказателства намери за установено следното:

На 10.08.2022 г. в Пазарджишкия окръжен съд е постъпила изходяща от „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С. искова молба насочена против „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С..

В обстоятелствената част на същата са изложени твърдения, че „В.м.б.“ ЕООД е вискател по изп. дело № *** по описа на ЧСИ Г.С., а длъжник по същото е Община С. - едноличен собственик на капитала на „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С..

Споменава се, че на 04.08.2022 г. в ТР по партидата на ответното дружество е вписан заповест върху дяловете на ЕСК. По делото погасяване на вземането на вискателя, не било извършено, което станало причина с протокол № *** от 04.08.2022 г. съдия изпълнителят да издаде постановление, с което го овластява да предяви иск за прекратяване на дружеството.

На тази база на основание чл. 517, ал. 4 ГПК на 10.08.2022 г. е предявен настоящият иск за прекратяване на ответното дружество, като в него е пояснено, че вземането на ищеца не било погасено и към този момент.

В отговора на исковата молба ответното дружество изразява становище за неоснователност на иска. В подкрепа на същото е споменато, че изложеното в исковата молба не отговаря на действителната фактическа обстановка. Подчертано е, че искът и приложеното към него постановление за овластяване въвеждали в заблуждение, че вземането на ищеца било в размер на 179 412, 67 лв. Това обаче не било така и се дължало на немарливата работа на ЧСИ. То било за 800 лв. присъдени в полза на ищеца разноси по адм. дело. За тях бил издаден и ИЛ станало повод за образуване на изпълнителното дело. Сумата спомената в постановлението за овластяване обаче включвала и вземане на НАП като присъединен по право вискател в изпълнителното производство в размер на 166 870, 19 лв. В тази връзка е направен извод, че ищецът няма как да събира вземанията на НАП, нито пък да предявява иски за прекратяване на ответното дружество поради неплащането на същите от страна на ЕСК.

В хода на тези разсъждения е посочено, че длъжникът по изп. дело и ЕСК на ответното дружество / Община С./ е получил изпратената във връзка

с образуваното изп. дело поканата за доброволно изпълнение и приложеното към нея уведомление за присъединяване на основание чл. 458 ГПК по изп. дело като възискател на Държавата за сумата от 166 670, 19 лв. Споменава се и за връчени заповни съобщения за наложени запови върху притежавани от Община С. дружествени дялове в три дружества и върху банковите й сметки. Наложеният запов върху дяловете бил последван от овластяване и от предявяване на икове по чл. 517 от ГПК /единият от тях е процесният/.

На база изложеното и факта, че Общината е голям работодател и генерира за месец големи задължения към Държавата за данъци и осигуровки се твърди, че някои недобросъвестни правни субекти имащи вземания към Общината се възползват и от големите размери на публичните и образувани изпълнителни дела за свои малки по размер такива. Те обаче след присъединяването по право на Държавата като възискател за голямото публично вземане стават и инкубатори за такси на ЧСИ, големи адв. хонорари по изп. дело , а и причина за овластяване и предявяване на икове по чл. 517 от ГПК, които също генерират разноси.

По тази причина е посочено, че задължението от 800 лв. било заплатено от Община С. още на 04.08.2022 г., за което бил уведомен ЧСИ и дружеството възискател. Това плащане обаче било върнато веднага от последното.

Последвателно повторно такова на 22.08.2022 г. за него отново били уведомени възискателят и ЧСИ, като до последния било отправено и искане за определяне на дължимите такси по изп. дело за вземането на настоящия ищец от 800 лв. и за прекратяване на същото след това.

Прекратяване не последвало, а сумата била отново върната от възискателя. От отговорите на тези две лица се виждало, че целта на изп. дело и на настоящето е не събиране на вземането, а генериране на допълнителни приходи. В подкрепа на това твърдение е споменато и че на 12.09.2022 г. до ЧСИ по ел. поща било изпратено изходящо от НАП удостоверение за липса на публични задължения на Община С. към тази дата. Било отправено и искане за преизчисляване на размера на вземанията по изп. дело с оглед на това обстоятелство и определяне на дължимите такси и разноси в тази връзка. Действия от ЧСИ не последвали. На 13.09.2022 г. било извършено трето плащане на сумата от 800 лв. на възискателя, но тя отново била върната.

На база изложеното са направени изводи за недобросъвестност и

злоупотреба с права от ищеца.

Споменато е и че искът бил недопустим по причина, че дружеството било прекратено с невлязло в сила решение по т. дело № 10/20221 г по описа на Пз ОС.

Ищецът е подал ДИМ, в който е оспорено удовлетворяване на вземането в рамките на образуваното изп. дело. Посочено е, че НАП е присъединен взискател по право, чиито вземания се удовлетворяват привилегировано.

Сочи се, че нито то, нито това на ищеца било погасено. По отношение на споменатите в отговора плащания е посочено, че са извършени по ред, който не е съобразен с изискванията на ГПК при наличие на образуваното и висящо изп. дело към момента на извършването им.

Отговор на ДИМ не е подаван.

Така след събиране на поисканите и относими към спора доказателствата съдът е постановил решението предмет на обжалване.

В същото е прието, че така предявеният иск е допустим и основателен с оглед липсата на ангажирани по делото доказателства за погасяване на вземането към датата на приключване на устните състезания

На тази база е постановено прекратяване на ответното дружество.

Недоволен от решенето е останал ответникът.

В жалбата са преповторени доводите за недобросъвестност, злоупотреба с права, опити за плащане на вземането на ищеца на три пъти и отказ на същия да приеме тези плащания. Споменава се и че по самото изп. дело било заявявано желание за плащане на ищцовото вземане и разноските във връзка със същото, респ. продължаване погасяване на задълженията към НАП ежесечно, но не по образуваното по повод вземането на ищеца изп. дело. Споменава се, че липсва А.о основание за дълг от 800 лв. да се прекрати едно общинско дружество. В подкрепа на това се прави извод, че директно преминаване към искане за прекратяване на същото поради неплащане на дълга от ЕСК било неморално.

Във връзка с пренесения пред ПАС спор с подаване на въззивната жалба е нужно да се спомене, че възможностите за предявяване и уважаване на иск за прекратяване на дружество от взискател по изпълнително дело с оглед наложен заповест за изпълнение на дял от търговско дружество са уредени в чл. 517 от ГПК. В

него е описан редът за извършване на изпълнение върху дял от търговско дружество.

В ал. 1 е посочен начина на извършване на самия заповест, а в следващите две алинеи са описани действията, които следва да бъдат предприети в зависимост от това дали делът, срещу който е насочено изпълнението е на ограничено или неограничено отговорен съдружник, а в четвъртата действията в случаите, при които изпълнението е насочено срещу всички дялове в дружеството.

От съдържанието и на трите алинеи е видно, че изпълнението върху дял от търговско дружество по принудителен ред е възможно след ПРЕКРАТЯВАНЕ на дружеството от съда. То пък е възможно при наличие на описани в отделните хипотези предпоставки, като и в трите се изисква съдия изпълнителя да ОВЛАСТИ вискателя да предяви иск пред окръжния съд по седалището на дружеството за неговото прекратяване.

Съответно в хипотезите на ал. 2 /изпълнение срещу дял на неограничено отговорен съдружник/ овластяването е предшествано от изискване да се констатира наличието на условията на чл. 96, ал.1 от ТЗ, да се връчи на дружеството и на останалите неограничено отговорни съдружници от страна на съдия изпълнителя на изявлението на вискателя за прекратяване на дружеството и изтичане на 6 месеца от това връчване.

В хипотезата на ал. 3 /изпълнение върху дял на ограничено отговорен съдружник/ то е предхождано от изискването съдебният изпълнител да връчи на дружеството изявлението на вискателя за прекратяване участието на длъжника в дружеството и изтичане на три месеца от същото.

Правомощията на съда по същество във връзка с тези иски са в общи линии идентични. Така и в двата случая законодателят е предвидил, че условие за отхвърлянето им е удовлетворяване вземането на вискателя, като в ал. 3 е посочено и алтернативно условие - изпадане от дружеството на вискателя на припадащата се на съдружника длъжник част от имуществото, определена съгласно чл. 125, ал. 3 от ТЗ.

При липса на тези предпоставки е посочено, че съдът прекратява дружеството, което подлежи на вписване в ТРРЮЛНЦ и е основание за започване на производство по ликвидация. Последното е нужно защото в рамките на същото е възможно определяне на ликвидационен дял при

условията на чл. 271 от ТЗ и създаване на възможност за удовлетворяване на взыскателя по изпълнителното дело в рамките на същия.

От изложеното следва извод, че искът за прекратяване подлежи на отхвърляне ако в хода на производството се установи погасяване на вземането във връзка, с което е насочено изпълнението върху съответните дружествени дялове, т.е. образно казано от отпадане на нуждата за удовлетворяване на същото да се провежда ЛИКВИДАЦИЯ и определяне на ликвидационен дял на длъжника.

Тези хипотези обаче разглеждат случаите, при които изпълнението е насочено върху част от дяловете в съответните търговски дружества, т.е. в случаите, при които има и други съдружници, които са заинтересувани от продължаване нормалната търговска дейност на дружеството и биха имали интерес от предприемане на действия за удовлетворяване на взыскателя по посочените по-горе способности.

Възможно е обаче изпълнението да е насочено върху всички дялове от дружеството било, защото всички съдружници са длъжници на съответния взыскател, било по причина, че дяловете са притежание на едно лице.

В тези случаи с ал. 4 на чл. 517 ГПК, законодателят е приел, че не е нужно да се спазват допълнителните изисквания преди извършване на овластяването за предявяване на иска. Наред с това за разлика от горните случаи в разпоредбата на ал.4 се говори за отхвърляне на иска в случаите, при които **КРЕДИТОРЪТ Е УДОВЛЕТВОРЕН** до първото по делото заседание.

Буквалното тълкуване на тази разпоредба би следвало да доведе до извод, че дори при погасяване на вземането в периода след първото по делото заседание искането за прекратяване би било основателно. То от своя страна би довело до започване на производство по ликвидация, определяне на ликвидационен дял в хипотезата на чл. 271 от ТЗ и заличаване на дружеството при условията на чл. 273 от ТЗ.

Това налага въпросът кому е нужно това при условие, че вземането станало основание за насочване изпълнението срещу всички дружествени дялове е удовлетворено ? Логичният отговор е на никого. Реално това е така по причина, че разпоредбите на чл. 517 от ГПК са създадени да способстват удовлетворяването на кредитор/ите в рамките на започнало производство по принудително изпълнение, а не със санкционна цел. По тази причина ПАС

счита, че определеният от законодателят в чл. 517, ал.4 от ГПК срок за плащане е с цел да дисциплинира длъжника в случаите, при които изпълнението е насочено срещу всички дялове в дружеството.

Това и нормата на чл. 235, ал.3 от ГПК води до извод, че основателността на иска следва да бъде преценявана и с оглед на това дали до приключване на устните състезания пред въззивната инстанция вземането на взискателя не е удовлетворено.

По конкретното дело на първо място следва да се посочи, че към момента на предявяване на иска са били налице всички предвидени в чл. 517 от ГПК предпоставки за предявяване на иск от такъв тип-вземане на ищеца, образувано изпълнително дело, запор върху дяловете, които длъжника притежава от капиталА.а на съответното дружество и овластяване. В случая с оглед притежаваните на всички дялове не е необходимо овластяването да се прехожда от извършване на други действия. Не може да се говори и за злоупотреба с права от страна на ищеца. Това е така по причина, че той безспорно има вземане към ЕСК на ответното дружество като за същото от законодателя в разпоредбите на чл. 426 и сл. от ГПК не са определени специални изисквания за започване на изпълнение, които да са обусловени от размера му. Наред с това по делото лисват доказателства, които да наведат до извод, че ЕСК е имал желание да плати преди подаване на молбата за започване на изпълнение, но ищецът умишлено се е укривал с цел да събере вземането си по принудителен ред.

Реално извършените от ЕСК плащания в полза на ищеца са след образуване на изп. дело и са направени в нарушение на разпоредбата на чл. 455 от ГПК.

Така изложеното води до извод, че предявената от „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК **, гр.С. искова молба е допустима. Тук за пълнота е нужно да се спомене, че по партидата на ответното дружество липсват вписвания на постановени прекратявания на основание други иски по чл. 517 от ГПК.

По отношение на основателността ѝ обаче с оглед споменатото по-горе и разпоредбата на чл. 235, ал.3 от ГПК следва да се вземат предвид всички факти настъпили до даване ход на устните състезания пред въззивната инстанция.

По този повод е нужно да се посочи, че от представените от ответника в

производството пред Пз ОС и жалбоподател в настоящето доказателство, което не бе оспорено от „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С. следва извод, че вземането на ищеца е удовлетворено, което е наложило и прекратяване на самото изпълнително дело.

По тази причина ПАС счита, че основанията за прекратяване на ответното дружество с оглед тези новонастъпили факти не са налице и искът следва да бъде отхвърлен.

Това сочи, че решенето на ПзОС с оглед на тези нови факти следва да ес отмени и да се постанови друго отхвърлящо иска. Отхвърлянето му обаче не значи, че на ответника следва да се присъждат направените от него разноски в двете инстанции по причина, че той с поведението си е станал причина за завеждане на делото, т.е. за извършването им.

По тази причина той следва да заплати тези направени от ищеца. Ето защо отмяната на решението на Пз ОС не следва да касае частта присъждаща на ищеца разноски за производството пред първата инстанция. То в тази част ще се потвърди, а наред с това ответното дружество ще следва да бъде осъдено да заплати на ищеца и разноските за производството пред ПАС. Същите видно от посоченото в приложения към отговора договор за правна помощ са 1200 лв.

Водим от това съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановеното по т. дело № 136/2022 г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд, решение № 38 от 17. 03. 2023 г. в частта, с която е постановено прекратяването на „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., обл. П., ул. „А. С.“ № ** на основание чл.517 ал.4 от ГПК по иск на „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С., бул. „Г. Д.“ бл.*** вх.** в качеството му на възискател по изп. дело №***, по описа на ЧСИ Г. С., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С., бул. „Г.Д.“ бл.*** вх.*** в качеството му на възискател по изп. дело №***, по описа на ЧСИ Г. С. иск за прекратяване на основание чл. 517, ал.4 от ГПК на „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., обл. П., ул. „А..С.“ № ***.

ПОТВЪРЖДАВА постановеното по т. дело № 136/2022 г. по описа на

Пазарджишкия окръжен съд, решение № 38 от 17. 03. 2023 г.в частта, с която „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., обл. П., ул. „А. С.“ № *** е осъден да заплати на „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., бул. „Г. Д.“ бл.*** вх.*** сумата от 880 лв. направени по делото разноси.

ОСЪЖДА „А.Т. - С.“ ЕООД, ЕИК ***, гр. С., обл. П. ул. „А. С.“ № *** да заплати на „В. М. Б.“ ЕООД, ЕИК ***, гр.С., бул. „Г. Д.“ бл.*** вх.***сумата от 1200 лв. направени по делото на ПАС разноси.

Решението може да се обжалва в 1 месечен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____